

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο χρυσός μονάχα είχε βρωμίσει ως τότε τὰ χέρια τους. ‘Ο Γκονζάγκας ήθελε τώρα νὰ τους τὰ λερώσει μετ’ αἷμα... ‘Ο κατήφορος ήταν γλιωτερός καὶ τὸν κατέβαιναν μετ’ ταχύτητα...

“Ἐξο, ὁ Γκονζάγκας κι’ ὁ Πεύρὸλ είχαν σταθῆ στο ἔπάνω μέρος τῆς σκάλας...

—Πῶσο ἀργοὺν! ψιθύρισε ὁ Γκονζάγκας.

—Δὲν ἀργοὺν, ἀλλὰ ὁ καιρὸς σὰς φαίνεται ἀτελείωτος, εἶπε ὁ Πεύρὸλ. Βρίσκονται ἐκεῖ κάτω, πίσω ἀπ’ τὴ σκηνή.

Τὸ σκοτάδι ἀπλωνόταν πυκνὸ στὸν κῆπο. Δὲν ἀκούγονταν, παρὰ ὁ φθινοπωρινὸς ἀνεμὸς πού σφύριζε μετ’ ἀπ’ τὰ δέντρα.

—Σὲ ποῖο μέρος ἐπήρατε τὴν Αὐγή; ρώτησε ὁ Γκονζάγκας, σὸν νὰ ήθελε νὰ ξεγελάσῃ τὴν ἀνυπομονήσια του.

—Στὴν ἑδὸ Σαντρ, κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Λαγκαρντέρ.

—Τὴν ὑπερασπίστηκαν καλὰ αὐτοὶ πού τὴ συνόδευαν;

—Ήσαν δυὸ τρομεροὶ σπαθισταί, μὰ τὸ ἔβδαν στὰ πόδια, μολις τοὺς εἶπαμε ὅτι ὁ Λαγκαρντέρ σκοτώθηκε.

—Καὶ δὲν εἶδατε τὰ πρόσάπτα τους;

—‘Οχι... Φοροῦσαν τὶς μάσκας τους ὡς τὸ τέλος.

—Καὶ τὰ χαρτιά πού τὰ βρήκατε;...

‘Ο Πεύρὸλ δὲν πρόφτασε ν’ ἀπαντήσῃ. Μιά κραυγὴ ἀγωνίας ἀκούστηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ θυρωροῦ τοῦ Λά Μπρεάν. Τὰ μαλλιά τοῦ Γκονζάγκας ἀνορθώθηκαν στὸ κρανίῳ του.

—‘Ισως εἶνε κανένας ἀπ’ τοὺς δικούς μας, ψιθύρισε ὁ Πεύρὸλ, τρέμοντας.

—‘Οχι, ἀπάντησε ὁ πρίγκιψ. ‘Η κραυγὴ αὐτὴ ήταν τοῦ Λαγκαρντέρ. Ἀναγνώρισα τὴ φωνή του.

Τὴν ἴδια στιγμή, πέντε μαύρες σκιές ξεπροβάλλαν μπροστὰ τους.

—Ποῖος εἶνε ὁ ἀρχηγός τους; ρώτησε ὁ Γκονζάγκας.

—‘Ο Ζαντρώ, ἀπάντησε ὁ Πεύρὸλ.

‘Ο Ζαντρώ ήταν ἕνας ψηλὸς κι’ εὐσωμὸς ἄντρας μετ’ τετράγωνους ὤμους, ὁ ὁποῖος εἶχε ὑπηρετήσει ἄλλοτε ὡς δεκανεὸς τῆς φρουρᾶς.

—Τελείωσε! εἶπε. Τὸν σκοτώσαμε... Τώρα θέλω ἕνα φορεῖο καὶ δυὸ ἄνδρες γιὰ νὰ μεταφέρουμε τὸ πτώμα του...

‘Ολος ὁ παραπάνω διάλογος ἀκούστηκε κι’ ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Γκονζάγκας, πού βρισκόντουσαν στὸν ἀντιβάλαιο. ‘Ολο τὸ αἷμα τους εἶχε παγώσει μετὰ στίς φλέβες του. Τὰ δόντια τοῦ ‘Οριὸλ χτυποῦσαν ἀπὸ φρικῆ.

—‘Οριὸλ! φώναξε ὁ Γκονζάγκας, Μοντωμπέρ!

‘Αμέσως παρουσιάστηκαν κι’ οἱ δυὸ.

—Ἐσεῖς θὰ μεταφέρετε τὸ φορεῖο, τοὺς εἶπε ὁ Γκονζάγκας.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δίστασαν, ἐπρόσθεσε:

—‘Ολοι σκοτώσαμε, ἀφοῦ ὁ φόνος αὐτὸς θὰ φέρῃ κέρδος σὲ ὄλους μας...

Ἐπρεπε νὰ βιαστοῦν, γιατί σὲ λίγο θὰ ἀποχωροῦσαν ὁ ἐπίσημοι, πού βρισκόντουσαν κοντὰ στὸν ἀντιβασίλειο κι’ οἱ ὁποῖοι θὰ ἐφευγαν ἀπὸ τὸ δρόμο ἐκεῖνο.

‘Ο ‘Οριὸλ, μετ’ τὴν καρδιά σφιγμένη κι’ ὁ Μοντωμπέρ, ἀνακτιομένοι, πήραν τὸ φορεῖο καὶ ἀκολούθησαν τὸ Ζαντρώ, ὁ ὁποῖος χώθηκε μετὰ στὰ δέντρα.

—Μπᾶ! Μπᾶ! ἔκανε ὁ τελευταῖος, μόλις ἔφτασε πίσω ἀπ’ τὴ σκηνή. Δὲν τὸν βλέπω πουμενᾶ... Κι’ ὅμως, εἶμαι βέβαιος πὺς τὸν σκοτώσαμε!

‘Ο ‘Οριὸλ κι’ ὁ Μοντωμπέρ ήσαν ἔτοιμοι νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια. ‘Ο ‘Οριὸλ ήταν ἕνας εὐπατριδῆς ἱκανὸς γιὰ πολλές μικρὲς ἁμαρτίες, μὰ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ ὁποῖου δὲν εἶχε περάσει ποτὲ ἡ σικεμὴ ἐνὸς ἐγκλήματος. ‘Ο ‘Οριὸλ πάλι, πού ήταν εἰρηνικὸ καὶ δεῖλὸ ταλληκάρι, συχανόταν τὸ αἶμα. Κι’ ὅμως θρισκόντουσαν τώρα κι’ οἱ δυὸ τους ἐκεῖ, κι’ ὅλοι οἱ ἄλλοι—ὁ Ταράν, ὁ ‘Αλμπρέ, ὁ Σουαζύ, ὁ Ζιρόν— περιμένα τὴ σειρά τους γιὰ ν’ ἀνακατευτοῦν κι’ αὐτοὶ στὸ ἐγκλημα. ‘Ο Γκονζάγκας πίστευε πὺς ἐξασφάλιζε ἔτσι τὴ σιαπή τους. Εἶχαν δοθῆ ὅλοι σ’ αὐτὸν καὶ δὲν ἐξοῦσαν, παρὰ μόνο ἀπ’ αὐτὸν. Ἄν ὀπιθοχωροῦσαν, ἔστω καὶ μπρὸς στὸ ἐγκλημα, θὰ ἔχαναν τὰ πάντα καὶ θὰ ἔπρεπε ν’ ἀψηφίσουν τὴν ὀργὴ ἐνὸς ἀνθρώπου, σὸν τὸν Γκονζάγκα, στὸν ὁποῖο τίποτε δὲν ἀντιστεκόταν. ‘Ο Γκονζάγκας ἄλλωστε τοὺς τὸ εἶχε πῆ: «‘Οποῖος δὲν εἶνε μαζὺ μου, εἶνε ἐχθρὸς μου!»

Σὲ λίγο, ὁ Ζαντρώ ἐξάνετα:

—Θά πῆγε ὡς νὰ πεθάνῃ πιὸ πέρα...

Κύτταξε ὀλόγυρά του καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ, συρόμενος κατὰ τῆς μετὰ πόδια καὶ μετὰ χέρια. Ἐκανε ἔτσι τὸ γύρο τοῦ θυρωροῦ τοῦ Λά Μπρεάν, τοῦ ὁποῖου ἡ πόρτα ήταν κλειστή. Σὲ ἀπόστασι εἰκοσιπέντε ποδῶν ἀπὸ κεῖ, στάθηκε, λέγοντας:

—Νᾶ τος!

‘Αμέσως ὁ ‘Οριὸλ κι’ ὁ Μοντωμπέρ ἔτρεξαν καὶ τὸν συνάντησαν μετ’ τὸ φορεῖο τους.

—Πάντως τὸ κακὸ εἶνε, εἶπε ὁ Μοντωμπέρ. Ἐμεῖς δὲν ἀνακατευθήκαμε σ’ αὐτό...

‘Ο ‘Οριὸλ δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ. Βοήθησαν κι’ οἱ δυὸ τὸν Ζαντρώ νὰ βάλῃ ἄπάνω στὸ φορεῖο ἕνα σῶμα, πού ήταν ἐξαιλωμένο ἀπάνω στὴ γλῶσσῃ.

—Εἶνε ἀκόμα ζεστός! τοὺς εἶπε ὁ Ζαντρώ. Ἐμπρός!..

‘Ο ‘Οριὸλ κι’ ὁ Μοντωμπέρ πήραν τὸ φορεῖο κι’ ἔφτασαν ἔτσι μπρὸς στὴν εἰσοδο τοῦ περιπτέρου τοῦ ἀντιβασιλέως.

Στὸ δρόμο τους ὠστόσο κατὰ τοὺς τρούαξε. Καθὼς ἐξαναπερνοῦσαν μπρὸς ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο τοῦ Λά Μπρεάν, ἀκούσαν πίσω τους θόρυβο φύλλων ξερῶν πού πατιόντουσαν. Θὰ ὀρκιζόντουσαν ὅτι κάποιος τοὺς παρακολουθοῦσε.

Καὶ πράγματι, ὅταν ἔφτασαν στὴν εἰσοδο τοῦ περιπτέρου, εἶδαν τὸν Καμποῦρη νὰ ξεπροβάλλῃ πίσω τους.

‘Ο Καμποῦρης ήταν ἐξαιρετικὰ χλωμὸς καὶ μετ’ δυσκολία στεκόταν στὰ πόδια του. Μὰ ἔγελοσε μετ’ τὸ στριγγὸ καὶ διαπεραστικὸ γέλιο του. Ἄν δὲν ήταν ὁ Γκονζάγκας ἐκεῖ, ἀσφαλῶς οἱ φίλοι του θὰ τὸ σκάρωναν κάποιον ἐσχημο παιγνίδι.

—Ἐ, λοιπόν; Ἐ, λοιπόν; ἤρθε ὁ Λαγκαρντέρ; ρώτησε τὸν Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος δὲν πρό-

‘Ο ‘Οριὸλ κι’ ὁ Μοντωμπέρ πήραν ἀνακτιομένοι: τὸ φορεῖο...

σεξε πόσο άλλοιωμένη ήταν η φωνή του.

Καί έβριζε με το χέρι του, που έτρεπε σπασμωδικά το πτώμα, άπάνω στο οποίο ο Ζαντρώ είχε ρίξει ένα μανδύα. Ο Γκονζάγκος τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο. "Αν και το χτύπημα ήταν έλαφρότατο, ο Καμπούρης κλονίστηκε και λίγο έλειψε να πέσει κάτω.

—Είνε μεθυμένος! είπε ο Ζαντρώ.

Καί όλοι μίηκαν σέ μία δεντροστοιχία, που οδηγούσε μπρός στην πύλη την οποία φρουρούσε ο Λά Μπρεάν. "Όταν έφτασαν εκεί, του έπιαν πως ο άνθρωπος που μετέφεραν στο φορείο, ήταν ένας μεθυμένος. "Έπειτ' άπ' αυτό, ο Λά Μπρεάν δέν δυσκολέυτηκε νά τους αφήση νά θυγούν έξω.

Η ώρα ήταν τέσσερες το πρωί. Τα φανάρι κάπνιζαν και δέν εφώτιζαν πεία. Ο Γκονζάγκος με τόν Πευρόλ ξαναβύσισε στό μέγαρό του, ένδ οι φίλοι του σκορπίστηκαν πρós ύλες τίς διευθύνσεις. Άπόμειναν μόνάα ο Όριόλ, ο Μοντωμπέρ κι' ο Ζαντρώ, οι όποιοι είχαν έντολή νά ριζούν το πτώμα στό Σηκουάνα. Πήραν λοιπόν την όδο Πέτρου Λεσκό. Μά σαν έφτασαν κοντά στην όχθη, ο Μοντωμπέρ κι' ο Όριόλ ένωισαν νά τους λείπη τό θάρρος νά έκτελέσουν τή διαταγή του Γκονζάγκου. Γι' αυτό δωροδόκησαν τόν Ζαντρώ, δινόντας του πέντε πιτόλες ο καθένας κι' αυτός τους επέτρεψε ν' αποθέσουν το πτώμα σ' ένα σωρό σκουπιδιών. Τό άφησαν εκεί κι' έφυγαν κι' οι τρείς...

Μά τό πτώμα δέν ήταν... πτώμα, ούτε κι' άνηκε στον Λαγκαρντιέρ. Ήταν, άπλούστατα, ένας αλλικός, ο βαρώνος Μπαρμπανουα, ο όποιος άπό ωρίς είχε γίνει τύφλα στό μεθούσι κι' είχε άποκοιμηθεί στον άνακτορικό κήπο. Έκει λοιπόν τόν βρήκε ο Ζαντρώ και τόν φόρτωσε στό φορείο, νομίζοντας πώς είναι το πτώμα του Λαγκαρντιέρ.

Τό πρωί, όταν ο βαρώνος ξύπνησε, ξαφνίστηκε, βλέποντας τόν έαυτό του μέσα στό σκουπίδια. Φαντάστηκε πώς οι άλλοι αλλικοί θά του είχαν σκάσει κάποιο άσχημο παγινίδι. Δέν είπε σέ κανένα τίποτε, μά, άπό την ημέρα εκείνη, άρχισε νά νιώθη άγριο μίσος κατά τής αντίστασειλίας. Στόν καιρό του Λουδοβίκου 14ου, έκάτο φορές είχε πέσει κάτω άναίσθητος άπό τό μεθύσι, μά πότε δέν του είχε συμβεί παρόμοιο πράγμα. Καθώς ξαναγύριζε σπίτι του, μονολογούσε κι' έλεγε :

«—Τί ήθή! Νά παίζωόν τέτοια παγινίδια σ' έναν άνθρωπο σαν κι' έμένα... Τί άσέβειες είν' αυτές!...»

Ο Καμπούρης βγήκε τελευταίος άπ' τόν άνακτορικό κήπο, άπ' τή μικρή πόρτα του Λά Μπρεάν. Μά περπατούσε με πολύ μεγάλη δυσκολία. Σέ κάθε τέσσερα-πέντε βήματα, καθόταν στό σκαλοπάτια τών σπιτιών. "Όταν σηκωνότανε, ένας στεναγμός έβγαινε άπ' τό στήθος του. Ο Γκονζάγκος κι' οι άνθρωποί του είχαν γελαστή : ο Καμπούρης δέν ήταν καθόλου μεθυμένος. "Αν ο Γκονζάγκος δέν ήταν τόσο άπασχολημένος, θά άντιλαμβάνονταν ότι εκείνη τή νύχτα τό γέλια του Καμπούρη έμοιαζαν περισσότερο με κλάμμα.

Άπό τή γωνία του παλατιού ως τό σπίτι του Λαγκαρντιέρ, ή άπόσταση δέν ήταν περισσότερη άπό δέκα βήματα. Ο Καμπούρης χρειάστηκε δέκα λεπτά για νά κάνει τά δέκα αυτά βήματα. Δέν μπορούσε πεία νά σταθή όρθιος. Γι' αυτό, συρμένος με τά πόδια και με τά χέρια, μπήκε μέσα στό σπίτι κι' άνέθηκε τή σκάλα που οδηγούσε στό μυστηριώδες διαμέριμα του έπάνω πατώματος. Η πόρτα τής εισόδου ήταν παραθιασμένη κι' όρθανοιχη, καθώς κι' ή πόρτα του διαμεριματος του άπάνω πατώματος. Ο Καμπούρης μπήκε στό πρώτο δωμάτιο του πατώματος αυτού. Η πόρτα του δεύτερου δωματίου, αυτή την οποία δέν περνούσε κανείς, ήταν ριγμένη κάτω. Ο Καμπούρης στήριχτηκε στον τοίχο. "Ένας ρόγχος έβγαινε άπό τό λαϊμό του. Προσπάθησε νά φωνάξη τή γρηά Φραγκίσκα και τόν μικρό Ζαν-Μαρί, μά ή φωνή του δέν έβγαινε άπό τό λαϊμό του. "Έπεσε γονατιστός κι' άρχισε νά σέρνεται έτσι ως τό κιώτιο που περιείχε τό πακέτο με τά χαρτιά, τό τριπλοσφραγισμένο, για τό όποιο μιλήσαμε πολλές φορές άλλοτε.

Τό κιώτιο ήταν παραθιασμένο μ' ένα τσεκούρι και τά χαρτιά δέν θριακόντουσαν πεία μέσα. Ο Καμπούρης σφαιρίστηκε κάτω, σαν ένας κατάδικος που δέχεται τή χαριστική βολή.

Πέντε ή ώρα το πρωί, σήμαινε τή στιγμή εκείνη, στό άνάκτορο του Λούβρου. Η πρώτες λάμψεις τής αώλης φάνηκαν. Άργά, πολύ άργά, ο Καμπούρης άνασκήκωθηκε, άκουμπώντας στό χέρια του. Κατάρθρωσε νά ξεκουμπώσει τή μαύρη του ζακέττα και τότε φάνηκε άπό μέσα ένα περιστήθιο άπό σατέν λευκό, βαμμένο στό αίμα. Θάλεγε κανείς ότι αυτό τό περιστήθιο είχε χρησιμοποιηθή για νά σκουπίση κάποια πληγή.

Στενωχτάς αδιάκοπα ο Καμπούρης, σύρθηκε ως ένα κιώτιο, όπου βρήκε άσπορόρουγα και νερό. Ήταν, ότι χρειαζόταν, για νά πλύνη τήν πληγή που είχε ματώσει τό περιστήθιο.

Τό περιστήθιο ήταν του Λαγκαρντιέρ, μά ή πληγή έτρεχε άπό τόν ώμο του Καμπούρη.

Τήν επέδεσε όσο μπορούσε καλύτερα και ήπιε μερικές γουλιές νερό.

—Ώρα! μουρμούρισε. Μου τά πήραν όλα! Τά όπλα μου και τήν καρδιά μου.

Τό κεφάλι του έπεσε βαρύ μέσα στό χέρια του. "Όταν τό άνόρθωσε, είπε :

—Βοηθήσέ με, Θεέ μου... Έχω προθεσμία είκοσιτεσσαράν ώρων για ν' άρχίσω και νά τελειώσω τήν άποστολή μου δεκαυχτά ολοκληρών χρόνων!...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΤΟΥ ΓΚΟΝΖΑΓΚΑ

Οι έργατάι είχαν δουλέψει όλη τή νύχτα στό μέγαρο του Γκονζάγκου. Τά χωρίσματα είχαν γίνει κι' άπό τά χαράματα όλοι οι ένοικιασται είχαν πεία νά έγκατασταθούν στό διαμερίσματά τους, τά όποια τόσο άκριβά είχαν νοικιάσει. Έπίσης, και κάτω στους κήπους, ή έγκαταστάσεις είχαν συμπληρωθή. Τό μεγαλύτερο πρέπες αυτό άνάκτορο είχε αλλάξει έντελώς όψη.

Ο κ. ντέ Πευρόλ, ο όποιος είχε τό διαμέριμα του στις σφιτες, βρισκόταν άκόμα στό κοσβέθαι του, μά δέν κοιμόταν. Είχε μετρήσει τό κέρδη του άπ' τό χαρτιά τής προηγούμενης ημέρας και τά είχε φυλάξει σέ μία κασετίνα σεβαστών διαστάσεων, τήν όποια είχε πλείύ στό προσκέφαλό του. Ήταν πράγματι πλούσιος ο λαμπρός αυτός έπιστάτης του πρίγκηπος. Μά ήταν και φιλάργυρος ή μάλλον άπληστος, γιατί άν άγαπούσε τό χρήμα με πάθος, τό άγαπούσε για τά ώραια πράγματα, τά όποια θά μπορούσε νά προβηυθή μ' αυτό.

Κατόπιν ο Πευρόλ σηκώθηκε και πήγε στό διαμερίματα του κυρίου του. Έκει, έμαθε με κατάνηξη ότι άλλοι είχαν προηγηθή πριν άπ' αυτών. Πραγματι, τή στιγμή εκείνη, ο Γκονζάγκος βρισκόταν μαζί με τους δύο φίλους μας, τόν Κοκαρντάς και τόν Πασπουάλ.

Ο Πευρόλ μπήκε μέσα και, μόλις είδε τους δύο παλληκάρδες, τους ρώτησε :

—Άστείοι μου, που είσατε χτες κατά τή διάρκεια τής εορτής ;

Ο Πασπουάλ ύψωσε τους ώμους κι' ο Κοκαρντάς τού γύρισε τή ράχη. "Έπειτα ο τελευταίος, άπευθυνόμενος προς τόν πρίγκηπα, είπε :

—"Όσο τό θεωρούμε τιμή κι' ευτυχία νά ύπηρετούμε ένα ένδοο πρίγκηπα όπως έσεις, τόσο άδηιάζουμε νά έχουμε σχέσεις μ' έναν άνθρωπο σαν αυτών... Δέν είν' έτσι, άδερφε Πασπουάλ ;

—Έτσι είνε, Κοκαρντάς, άπάντησε ο Πασπουάλ. Τάπες, σαν νά διάβασες μέσ' στην καρδιά μου...

—Μ' άκούσατε ; είπε ο Γκονζάγκος στους δύο μπράβους. Πρέπει νά μάθετε άσφαλώς σήμερα τό πρωί και νά με πληροφορήσετε θετικά άν είνε ζωντανός ή πεθαμένος.

Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ χαίρτησαν με μεγαλοπρέπεια, πέρασαν μπρός άπ' τόν Πευρόλ, τόν όποιο ούτε καταδέχτηκαν νά κυττάξουν, και βγήκαν έξω.

—Μου έπιτρέπετε νά σας ρωτήσω, έλοχώτατε, ρώτησε ο Πευρόλ, ο όποιος είχε γίνει κατάχλωμος, για ποιόν θέλετε νά μά-

—Άχ ! Βοηθήσέ με, Θεέ μου !...

θετε αν είνε ζωντανός ή πεθαμένος :

—Γιά τόν Λαγκαρντέρ! άπάντησε ό Γκονζάγκας, άκουμπώντας τό κουρασμένο κεφάλι του στό μαξιλάρι.

—Μά, ρώτησε ό Πεϋρόλ κατάπληκτος, άμφισβάλτετε ότι τόν σκότωσαν ;...

—“Άκου, Πεϋρόλ, άπάντησε ό Γκονζάγκας, προδοθήκαμε τήν περασμένη νύχτα.

—Προδοθήκαμε ; φώναξε ό Πεϋρόλ. Και από ποιόν ;

—Από τόν Ζαντρώ, τόν 'Οριόλ και τόν Μοντωμπέρ.

—Είνε δυνατόν ;

—“Όλα είνε δυνατόα...

—Και πώς ή έξοχότης σας τό ξέρει ; ρώτησε ό Πεϋρόλ.

—Δέν ξέρω τίποτε, έκτός από τό ότι ό Μοντωμπέρ, ό 'Οριόλ κι' ό Ζαντρώ δέν έκαναν τό καθήκον τους...

—Και όμως, ό Ζαντρώ με βεβαίωσε ότι μετέφεραν τό πτώμα ώς τήν πύλη Μαρλιόν...

—“Ό Ζαντρώ λέει ψέματα... Δέν ξέρω τίποτε... 'Ομολογώ όμως ότι άρχίζω νά γάνω τις έλπίδες μου ότι δέν θ' άπαλλαγώ από τόν δαίμονα αυτό, τόν Λαγκαρντέρ.

—Και σε τί όφελονται οι φόβοι σας αύτό ;

“Ό Γκονζάγκας πήρε κάτω άπ' τό μαξιλάρι του ένα τυλιγμένο χαρτί και τό ξεδίπλωσε άργά.

—Τί σάς γράφουν σ' αύτό τό χαρτί ; ρώτησε ό Πεϋρόλ με άγωνία.

—“Ό Γκονζάγκας του έδωσε τό χαρτί κι' ό Πεϋρόλ διάβασε τά εξής :

«ΛΟΧΑΓΟΣ ΛΟΡΡΑΙΝ : Νεάπολις.

ΣΤΑΟΥΠΙΤΖ : Νυρεμβέργη.

ΠΙΝΤΟ : Τουρίνο.

ΠΕΠΕ : Γλασκόδη.

ΤΖΟΕΛ ΝΤΕ ΖΟΥΓΚΑΝ : Μορλαί.

ΦΑΕΝΤΖΑ : Παρίσι.

ΣΑΛΑΝΤΑΝΙ : Παρίσι.

ΠΕΥΡΟΛ :

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΤΟΥΑΣ, πρίγκιψ Γκονζάγκας :

Τά δυο τελευταία όνόματα, ήσαν γραμμένα με κόκκινη μελάνη ή με αίμα. Δέν ύπήρχαν όνόματα πόλεων έπειτα άπ' αύτά, γιατί ό έκδικητής δέν ήξερε άκόμα σε ποιά πόλη θά τους σκότωνε κι' αύτούς.

Τά δυο τελευταία όνόματα, ήσαν γραμμένα μαύρη μελάνη και σημαδεμένα μ' ένα κόκκινο το σταυρό. 'Ό Γκονζάγκας κι' ό Πεϋρόλ δέν μπορούσαν ν' άγνωσουν τί εσήμαινε ό σταυρός αύτός. 'Ό Πεϋρόλ κρατούσε τό χαρτί στό χέρι του κι' έτρεμε σάν τό φύλλο.

—Πότε τό λάβατε αύτό ; τραύλισε.

—Σήμερα πρωί-πρωί...

—Και πώς τό λάβατε ;...

“Ό Γκονζάγκας έδειξε τό παράθυρο που βρισκόταν άπέναντι στό κρεβάτι του και τό όποιο ένα τζάμι ήταν σπασμένο. 'Ό Πεϋρόλ κατάλαξε και κύτταξε κάτω στόν τάπητα, όπου, ανάμεσα από τά συντριμμία του τζαμιού, είδε μία πέτρα.

—Μέσ' στό χαρτί, είχαν τυλιχτεί αύτή τήν πέτρα που με ζήτησε... άπάντησε ό Γκονζάγκας. 'Ό κρότος που έκανε, καθώς έσπασε τό τζάμι, με ζήτησε... Μόλις τό διάβασα, μου ήρθε ή ιδέα ότι ό Λαγκαρντέρ κατάβησε νά σωθή...

“Ό Πεϋρόλ έσκυψε τό κεφάλι του.

—Έκτός άν, εξακολούθησε ό Γκονζάγκας, κάποιος άφροσωμένος άνθρωπος του Λαγκαρντέρ, άγνοώντας τήν τύχη του κυρίου του, μου σκόρωσε αύτό τό παγινίδι...

—“Άς τό έλπίσουμε, ψιθύρισε ό Πεϋρόλ.

—Εν πάση περιπτώσει, έστειλε και φώναζε άμέσως τόν 'Οριόλ και τόν Μοντωμπέρ... Μπροστά τους προσποήθηκα ότι άγνωσούσα τά πάντα... 'Αστεϊεύθηκα και, σιγά-σιγά, με τρόπο τους άνάγκασα νά δημολογήσουν ότι άπόβησαν τό πτώμα σ' ένα σαρό σκουπιδιών στην όδό Πέτρου Λεκό.

“Η σφυγμένη γροθιά του Πεϋρόλ χτύπησε τό γόνατό του.

—Δέν χρειάζονται περισσότερα φώναξε. “Ενας πληγωμένος μπορεί ν' άνακτήσει εύκολο τίς αισθήσεις του.

—Θά μάθουμε σε λίγο τήν αλήθεια για όλη αύτή τήν ύπόθεση, είπε ό Γκονζάγκας. 'Ό Κοκαρντάς κι' ό Πασπουάλ βγήκαν έξω γι' αύτό...

—“Έχετε έμπιστοσύνη σ' αύτούς τους δυο ανθρώπους, ξεχωχάτε ;

—Δέν έχω έμπιστοσύνη σε κανένα, φιλε μου Πεϋρόλ, ούτε και σε σένα τόν ίδιο... “Αν μπορούσα νά τά κάνω όλα μόνος μου, δέν θά χρησιμοποιούσα κανένα... Πάντως, προσκάλεσα τόν Πασπουάλ και τόν Κοκαρντάς και τους άνέθεσα νά μου βρουν τους δυο ανθρώπους, που υπεράσπιζαν τήν περασμένη νύχτα τί νεαρή τυχοδιώκτρια, τήν όποία ό Λαγκαρντέρ παρουσιάζει ως

Αούγή ντέ Νεθέρ.

Δέν μπόρεσε νά μη χαμογελάσει, καθώς έπρόφερε τά τελευταία αύτά λόγια. 'Ό Πεϋρόλ όμως έμεινε σιωπηλός.

—Τους άνέθεσα έπίσης, εξακολούθησε ό Γκονζάγκας, ν' αναστατώσουν γή και ζούρανο γιά νά μάθουν άν ό Λαγκαρντέρ μάς ξέφυγε κι' αύτή τή φορά.

Χτύπησε ένα κουδούνι και είπε στόν υπηρέτη που παρουσιάστηκε άμέσως :

—“Ετοιμάστε τό φορείο μου ! Έσύ, φιλε μου Πεϋρόλ, θά πάς στό διαμερίσματα τής κ. πριγκηπίσης, γιά νά τής ύποβάλεις, όπως πάντα, τις διαθεβαιώσεις του βαθυάτου σεβασμού μου...

“Έχε τά μάτια σου τέσσερα... Θά μου πής τί είδες στόν αντίβλημο τής αυζύγου μου και με ποιά ύφος σου άπάντησε ή καμαριέρα τής.

—Πού θά σάς ξαναβρω, ξεχωχάτε ;

—Θά πάω εν πρώτοις στό περίπτερο... Βιάζομαι νά ιδώ τή νεαρά αιχμαλώτο μάς... Φαίνεται πως αύτή κι' άκείνη ή τρελλή ντονα Κρούζ είνε ή καλύτερες φίλες. Θά πάω κατόπιν στό μέγαρο του κ. Λώου (1), ό όποιος με παραμελεί τόν τελευταίο καιρό... Κατόπιν θά παρουσιάσω στό “Παρά Ροιγκυλά”, όπου ή παρουσία μου είνε άπαραίτητη... Ποιός ξέρει τί συκοφαντίες μπορούν νά διαδοθούν εις βάρος μου...

—“Όλα αύτά θά σάς άπασχολήσουν πολλές ώρες...

—“Όχι... Καθόλου... Έχω άνάγκη νά δω τους φίλους μας, τους καλούς μας φίλους... Αύτή ή μέρα δέν θά πάω χαμένη και σκέφτομαι νά δώσω τό βράδυ ένα μικρό σουπέ... Μά θά ξαναμιλήσουμε γι' αύτό...

Πλησίασε στό παράθυρο και πήρε τήν πέτρα από κάτω...

—“Έξωχάτε, είπε ό Πεϋρόλ, πριν σάς άφήσω, έπιτησάτέ μου νά σάς συστήσω νά προσέχετε αύτούς τους δυο μπράδους...

—Τόν Κοκαρντάς και τόν Πασπουάλ ;... Ξέρω ότι σου φέρθηκαν άσχημα, φτωχέ μου Πεϋρόλ.

—Δέν πρόκειται γι' αύτό... Κάτι μου λέει πως μάς προδίδουν... Θέλετε και μί απόβητε ;

—“Ένώ ήσαν κι' αύτοί μαζί της νύχτα του φόνου του Νεθέρ, ώστόσο δέν βλέπω τά όνόματά τους στόν κατάλογο τής έκδικήσεως.

—Αύτο είν' αλήθεια, ψιθύρισε ό Γκονζάγκας, ξεδιπλώνοντας πάλι τόν κατάλογο. Τά όνόματά τους λείπουν από δω... Μά άν ό Λαγκαρντέρ έγραψε αύτόν τόν κατάλογο και άν οι δυο μπράδοι μας άνήκαν σ' αύτόν, σφαλώς δέν θά παρέλειπε νά γράφει πρώτα-πρώτα τά όνόματά τους σ' αύτόν γιά νά μ' έξαπατήσει...

—“Έχετε δικη, ξεχωχάτε... Μά δέν πρέπει νά παραμελή κανεις τίποτε σ' ένα τέτοιο μακισμένο άγώνα... Έπίσης θά ήθελα νά επιστήσω τήν προσοχή σας σ' αύτό τό παράδοξο ύποκειμένο... σ' αύτόν τόν Καμπούρη που, χωρίς νά τόν καλέσει κανεις, άνακατεύθηκε στις ύποθέσεις σας...

—Αλήθεια, τόν διέκοψε ό Γκονζάγκας, αύτός ό Καμπούρης, πρέπει νά μου φανερώση όλα τά μυστικά του... Ξέρει πολλά...

Και κύτταξε από τό παράθυρο. ‘Ακριβώς άκείνη τή στιγμή, ό Καμπούρης βρισκόταν μπροστά στη φωλιά του σκυλου που είχε νοικιάσει, έχοντας κερρωμένο τό βλέμμα του στό παράθυρα του Γκονζάγκας. Βλέποντας τόν πριγκιπα, χαμήλωσε τά μάτια του και χαϊρέθηκε με σεβασμό.

“Ό Γκονζάγκας κύτταξε πάλι τήν πέτρα του.

—Θά τό μάθουμε αύτό, είπε ό Γκονζάγκας. Θά τό μάθουμε όλα... Έχω τήν ιδέα ότι και σήμερα θά έχουμε σπουδαία γεγονότα... Πήγαινε, φιλε Πεϋρόλ... “Ηρθε τό φορείο μου... “Ωρεβούρα, σε λίγο!

“Ό Πεϋρόλ ύπάκουσε. 'Ό Γκονζάγκας άνέθηκε στό φορείο και είπε νά τόν οδηγήσουν στό περίπτερο τής ντόνας Κρούζ.

Καθώς διέοχιζε τους διαδρόμους γιά νά πάη στό διαμερίσματα τής πριγκηπίσης, ό Πεϋρόλ έλεγε :

—Δέν νοιώθω καμμία ξεχωριστή αγάπη γιά τί Γαλλία, τήν ώραια μου πατρίδα... Με τό χρέημα βρρίσκει κανεις πατρίδες παντού. Τό κιωτόνι μου κοιυτέται νά γεμισή... ‘ΕΞ άλλου, μου φαίνεται πως ό άσπής του πριγκηπος κλίνει προς τί δύοί του.

“Αν τά πράγματα χειροτερεύουν ως αύριο, θά κλείσω τις βαλίτσες μου και θά πάω νά βρω έναν άέρα, που θά ταιριάζη καλύτερα στη λεπτή ύγεια μου...

(‘Ακολουθεί)

(1) Λώου, ό περίφημος ‘Αγγλος τραπεζίτης και τυχοδιώκτης, ό όποιος άναστάσεως τή Γαλλία επί ‘Αντιβασιλείας με τις πρώτες έπιχειρήσεις του και κατέστρεψε πλήθος κόσμου. “Ηταν τό πιο σημαίνον πρόσωπο τής έποχής εκείνης.